

De Vloek van de Nevelhorst

Marieke Frankema

1.

‘Never gonna give you up, never gonna let you down...’ schalde Rick Astley door Floors autootje. Ze zong keihard mee. Om de zenuwen te onderdrukken, maar ook omdat het zo’n tof nummer was.

De dj was het blijkbaar met haar eens, want hij draaide het lied tot het eind. ‘De grootste hit voor Rick Astley, in 1987, en sindsdien...’

Floor zette de radio zachter en lachte verbluft. 1987, natuurlijk. Het jaar waarin haar ouders trouwden. Nog een teken dat ze op de goede weg was. De muziek voerde haar terug naar het begin van hun huwelijk, terwijl zij op weg was naar waar het allemaal eindigde.

Ze zette de radio helemaal uit toen ze het bordje ‘Boutique Hotel Fredegunde’ naderde. Sierlijke letters, met een pijl rechtsaf. Floor zette haar knipperlicht aan en haalde diep adem. De indrukwekkende boerenhoeve schemerde tussen de bomen door.

Kippenvel streek langs haar rug en armen. Ze parkeerde haar auto op het grind en ademde zachtjes uit, misselijk van nervositeit. Boutique Hotel Fredegunde overheerste het uitzicht, net zo imposant als ze zich herinnerde. De oorspronkelijke hoeve was twee verdiepingen hoog en onder het dikke grijs-rieten dak bevond zich nog een derde verdieping. Later waren er delen bijgebouwd, herkenbaar aan de dakpannen en grotere ramen met dramatische, gotische bogen. Het zonlicht kleurde het pleisterwerk goud en de strenge klimop gaven de muren een vrolijk aanzien, maar Floor liet zich niet bedotten. Ze ontleedde het gebouw in haar gedachten, tot ze de kwaadaardige kern had blootgelegd.

‘Wacht maar,’ mompelde ze.

Ondanks het kippenvel in Floors nek was er nog niets te merken van buitengewone activiteit: de EMF-meter sloeg niet uit. In ieder geval had ze een mooie basisbepaling gedaan vanuit de auto en ze noteerde de cijfers in haar schrift.

Goed. Tijd om naar buiten te gaan, om de veilige omhulling van haar trouwe Twingo te verlaten. Ze stopte de EMF-meter zorgvuldig terug in de zwarte koffer. Het leek wel alsof ze er een wapen in verborg — misschien kon ze er beter een sjaal omheen draperen. De gemiddelde Nederlander zou geen idee hebben waar al die apparaten in de koffer voor dienden, maar het zag er imposant uit. Bovendien wist ze niet in hoeverre ze als zelfbenoemd spokenjaagster welkom zou zijn in het hotel.

Boutique Hotel Fredegunde profileerde zichzelf niet als 'spookhotel' en Floors google-zoektocht had niets opgeleverd behalve één vermelding in een obscuur blog, dat nagenoeg elke vierkante centimeter van Nederland verklaarde tot hotspot voor geestenactiviteit.

Misschien hield de eigenaar van het hotel, een nuchtere Achterhoeker, elk onderzoek naar paranormale activiteit wel tegen. Ze keek ernaar uit te praten met de heer Henk Brennink, al was het ook spannend. Even keek ze omhoog. 'Jullie helpen me, hè?'

Haar gidsen bevestigden hun aanwezigheid met een warm gevoel rond Floors hart. Eén van hen leek zelfs te jubelen omdat ze hier was en zou haar het liefst naar binnen sleuren. Ze glimlachte en haalde het stekkertje van haar autolader uit haar telefoon. Haar schermplje lichtte op. Geen app van Kevin.

Zou hij er bijna zijn?

Ineens vloog de twijfel haar naar de keel. Had ze beter verderop in het dorp met Kevin kunnen afspreken? Wat als meneer Brennink uit het raam zat te koekeloeren en zag dat de pasgetrouwde tortelduifjes niet uit dezelfde auto stapten?

Liegen, bah. Ze kón het gewoon niet goed. Het was al belachelijk dat ze de 'bruidssuite' had geboekt voor Kevin en zichzelf omdat ze per sé in die kamer wilde logeren, maar waarom had ze er voor zichzelf zo'n heel verhaal omheen gefantaseerd? Ze had toch ook gewoon kunnen doen alsof Kevin haar vriendje was en dit een leuk weekendje Didam en omstreken?

Ze foeterde zichzelf in stilte uit en trok de autosleutel uit het contact. Als Brennink haar had gezien, kon ze net zo goed stoppen met treuzelen.

Het grind op de oprit knarste onder haar voeten, een geluid dat ze associeerde met brekende kippenbotjes. De wind blies de scherpste kantjes van de dreiging eraf, maar toch voelde Floor zich niet prettig. Ze hees haar handtas over haar schouder, pakte de zwarte koffer stevig beet alsof ze er steun van zou krijgen en liep naar haar kofferbak, om het laatste stuk bagage uit haar auto te vissen.

Ze hoorde haar moeder al, in gedachten. ‘Zoveel voor één weekend?’

In gedachten hoorde ze Brecht ook sputteren, maar dan vanwege al die apparaten in haar bagage: ‘Vertrouw op jezelf, lieverd. Je hebt al die elektronica niet nodig. Jij bent zelf oneindig veel nauwkeuriger.’

Maar dat was nu juist het punt. Brecht wist al hoe dun de grens tussen de wereld van de levenden en die van de doden was. Brecht begreep de wereld en voelde geen enkele behoefte iets te bewijzen aan wie dan ook. Ze stond altijd kalm en waardig in haar kracht, terwijl het Floor vaak mateloos frustreerde te moeten leven in een wereld die blind was voor de werkelijkheid, die niet eens bereid was open te staan voor de mogelijkheden.

Met een klap sloeg Floor de kofferbak dicht, alsof het de kamerdeur van haar hoofdredacteur was. Manstratens meesmuilende tronie van een paar weken geleden stond haar nog helder voor de geest, toen ze met hart en ziel, geleid door haar gidsen, had gewerkt aan een artikel over paranormale activiteit in een oude kerk in Leiden. ‘We zijn hier geen Happinez, of ParaVisie, of hoe die bende ook heet!’

Nou, zij zou bewijzen dat de lezers van Nader Nederland wel degelijk smulden van een goed spookverhaal. Wat dat betreft mocht ze Mario Peruña en Ebony — samengesteld: Marony — wel bedanken: hun break-up gaf haar de kans om wraak te nemen op de hoofdredacteur op de zoetste manier die ze zich kon voorstellen: een keigoed verhaal dat zijn — en daarbij bijna ieders — overtuigingen op hun grondvesten zou laten schudden.

Weer keek ze omhoog naar haar gidsen en knikte. Het was goed. Goed om hier te zijn, goed om de wereld wakker te laten worden.

De hoeve leek bij nader inzien kleiner dan in haar herinnering. Logisch, ze was toentertijd natuurlijk amper vier turven hoog geweest. Papa had daar nog grappen over

gemaakt, over het turfsteken dat men hier in de buurt deed tot in de jaren vijftig aan toe. Dat zo'n turfsteker wel raad wist met een klein, mager meisje. Hop, op de schep en zo de lucht in. Ze was met een grote boog om de schep vlak bij de deur van het hotel heen gelopen, wist ze nog.

De schep stond er niet meer. Natuurlijk niet.

Floortje haalde diep adem en keek op haar telefoon. Geen bericht van Kevin. Beter ook, want anders appte hij tijdens het rijden. Hij kon er vast elk moment zijn. Zou ze buiten op hem wachten?

Het was hier zo vredig. Bijna geen auto's of andere stadse geluiden doorbraken het gezang van een heleboel vogels, die hun territoriumruziës vormgaven als een klankconcert.

Die gedachte moest ze onthouden, daar zou een mooie zin uit kunnen groeien.

Floor trok het handvat van haar rolkoffer uit en haalde diep adem. Waarom was haar mond zo droog?

Ze was ook niet goed wijs. Ze zuchtte en even, heel even, liet ze de zwaarte in haar hart toe die ze meestal hermetisch afgesloten hield. Misschien kwam het doordat ze terug was op de plaats die ze altijd de schuld had gegeven van alles wat was misgegaan.

Misschien voelde ze wat hier rondwaarde en drukte die aanwezigheid op haar gemoed.

Of misschien was ze bang dat ze moest inzien dat niemand schuld had aan alles wat er in haar verleden was gebeurd. Dat het de verklaring van een dwaas meisje was geweest dat een gebouw, een energie in een gebouw, verantwoordelijk kon zijn voor de breuk tussen haar ouders. Voor hetzelfde geld had ze niets gezien, was haar beeld beïnvloed door papa en zijn schilderijen, had ze de herinnering aan een nachtmerrie inderdaad ingekleurd met het gezicht dat op al die canvassen en papieren had gestaan. Ze wist het niet.

Een auto kwam aanrijden over het pad en voordat ze de bestuurder herkende, wist ze al dat het Kevin was. Ze had hem nog nooit zien autorijden, maar het gekraak van zijn banden op het grind in de bocht, paste bij hem. De associatie met brekende kippenbotjes liet haar heel even kort huiveren, en juist dat toverde een glimlach op haar gezicht. Wat nou, fantasie van een klein meisje. Haar gidsen waren niet gek, en zij evenmin.

Kevins auto kwam tot stilstand naast die van haar en hij grijnsde. Ze wist meteen wat hij ermee wilde zeggen. Het spel kon beginnen.

Zijn portier vloog open. 'Lieverd!' riep hij, luid genoeg om een potentieel spiedende Brennink te overtuigen en hij opende zijn armen.

'Key,' zei Floor warm.

Ze stapte zijn omhelzing in, negeerde het ongelooflijk onwennige gevoel dat ze daarbij had en wreef met haar handen over zijn rug.

Wat een show. Nu al! Boutique Hotel Fredegunde zou niet weten wat haar overkwam!

3.

Fredegunde pulkte aan haar nagels, al waren de uiteinden al zo wit als sneeuw. De rest van het ritueel volgde; kijken of er geen losse lokken onder haar sluier uit piepten, of er geen losse wimperhaartjes onder haar ogen rustten, en een controle op haren en stofjes op haar overjurk.

Ze ademde diep in. Waarom was ze zo zenuwachtig? Ze sprak en zag haar ouders dagelijks, soms zelfs meerdere malen per dag.

Maar de mededeling van haar vader, vlak nadat de gezant van de Nevelhorst terug naar huis was gegaan '...Fredegunde, vanmiddag wil ik je spreken,' had hij gezegd.

Sindsdien was ze zo gespannen als een snaar op een boogpees. Ze had zichzelf teruggetrokken in haar kamer en liep steeds hetzelfde loopje. Van haar kledingkast — waar de meid net alle voor vanmiddag afgekeurde jurken in had teruggehangen — langs haar hemelbed met de zware, fluwelen gordijnen naar de kaptafel, waar de meid juist het laatje met Fredegundes dure parfum erin sloot. Ze vertrok met een respectvolle buiging. Fredegunde begon aan de volgende ronde.

Ze was vijftien. Haar zus Adelinde was verloofd op haar vijftiende en was een maand later — nog steeds vijftien — getrouwd met een Brabantse heer, met wie ze heel gelukkig was. Stond dat Fredegunde ook te wachten? Ze slikte.

Ze kende heer Diederich van de Nevelhorst vooral uit de verhalen. Een grote, imposante man. Jong, maar door de vroege dood van zijn ouders al jaren heer van kasteel de Nevelhorst. Naar verluidt was hij zo goed met zijn zwaard, dat hij zijn vijanden met gemak een kopje kleiner maakte terwijl hij tegelijkertijd een aanval van achteren pareerde. Buiten het strijdperk was hij vriendelijk en vrijgevig, en — wat onder haar vriendinnen het belangrijkste was om over te praten — ongelooflijk knap. Rossige, krullende lokken, altijd netjes bijeengebonden in een staart, en een verzorgde, al even blond-rossige baard. Op een feest zo'n anderhalf jaar geleden had ze hem gezien en zelfs toen had ze al stiekem gedacht aan...

Fredegunde streek haar rokken gladder dan glad. Stel dat... Wat als... als deze man háár man zou worden... Zou dat niet het bijzonderste ooit zijn?

Ze wapperde zichzelf snel wat koelte toe. Wat haalde ze zich in haar hoofd? Ja, zijn bediende was hier vaak geweest de laatste tijd. Dat hoefde niets te betekenen.

Maar wanneer vader op een dergelijke toon mededeelde dat hij haar wilde spreken...

Er klonk een bescheiden klopje op de deur en Fredegunde schok ervan alsof het een kanonschot was.

'Jonkvrouwe?' Eén van de oudere dames van de huishouding boog beleefd. 'Uw vader wacht op u in de grote zaal.'

De grote zaal? Alsof ze nog niet zenuwachtig genoeg was! En o, als het maar Diederich was waar vader het over wilde hebben...

Met het gevoel dat haar hart zou ontploffen liet Fredegunde zich naar de grote zaal leiden. De wacht bij de deur knikte hoffelijk voordat ze naar binnen stapte. Ze had het gevoel dat ze moest overgeven.

'Fredegunde.' Haar vader sprong op van zijn zetel, wat haar vervreemde. Ze was slechts een dochter, en niet eens de oudste.

Naast vader stonden haar broers, twee van hen ouder en eentje jonger: Ambrosius. Hij knikte naar haar, zijn ogen schitterden. Dat stelde Fredegundes zenuwen ietsjes gerust. Zolang Ambrosius erbij was, kwam het goed.

Moeder stond voor de verhoging. Met enige terughoudendheid nam Fredegunde haar uitgestoken hand aan. Moeder wist haar op de meest onverwachte momenten met een uitbrander om de oren te slaan en Fredegunde zette zich schrap voor een aanmerking op haar kleding, haar kapsel of haar nagels — ook al had ze zo haar best gedaan het afgelopen uur.

'Kom, kind. Ga zitten.' Vaders toon gaf haar al kippenvel, en de plaats die hij haar aanbood al helemaal. De zetel waar Adelinde op gezeten had toen haar verloving aan haar werd medegedeeld. De zetel waarop Gerardus een deel van de landerijen van grootvader toebedeeld had gekregen. De zetel waarop zij zou gaan zitten als vrije jonkvrouwe, en waarvan ze zou opstaan als verloofde van Diederich?

Ze slikte. Haar ademhaling leek te stagneren toen ze de zachte kussens van de fauteuil raakte. En hoe hoog stond het vuur in die haard wel niet?

'We hebben goed nieuws,' zei vader. Hij gebaarde moeder zich bij hem te voegen. Glinsterde daar een traan in haar oog?

'Diederich van de Nevelhorst heeft zijn interesse in jou getoond.'

Ze knipperde. Nog geen verloving, maar... Dit was het begin.

'En vandaag heeft hij om jouw hand gevraagd. Dochter, binnen nu en dertig dagen zul jij onze burcht voor de zijne verruilen, als Fredegunde van de Nevelhorst.'

Toch. Toch! De misselijkheid trok weg en maakte plaats voor een heel ander vreemd gevoel in haar maag. 'Vader, moeder, ik...'

Haar moeder glimlachte. 'Het doet ons deugd je zo aangenaam verrast te zien. Daar hoopten we al op.'

Blijkbaar was zij in het duister was gehouden terwijl iedereen op de hoogte was, maar Fredegunde was te opetogen om iets te doen met die irritatie.

Diederich, van haar! Die mooie, brede man met die prachtige roodgouden lokken. Hij zou haar beschermen, hij zou haar echtgenoot zijn. Hij zou van haar houden...

Haar adem stakte en haar wangen gloeiden.

Ze zou de liefde ontdekken met de meest bijzondere man in de wijde omgeving.

Ambrosius kwam naar haar toe en ving haar in een stevige omhelzing, de afkeurende blikken van de rest van de familie negerend. 'Je bent een geluksvogel, zusje. Niet dat het daarom draait, maar hij zou zich zelfs een harnas van goud kunnen veroorloven.'

Fredegunde knikte en keek hem dankbaar aan. 'Ongelooflijk.' Zacht voegde ze eraan toe, terwijl ze haar houding hervond: 'Houd jij een paard gezadeld? Doe ik dat in de Nevelhorst ook.'

Hij grijnsde.

Achter Ambrosius veranderde moeders afkeur in voorzichtige tevredenheid. 'Ze zal het goed doen,' hoorde ze haar moeder tegen haar vader zeggen, al was het gedempt.

Vader knikte. 'Ze wordt vanzelf volwassen.'

4.

'Fredegunde?'

De deur was al open voordat moeder haar naam volledig had uitgesproken en Fredegunde sprong van schrik achteruit.

'Kind, wat doe je? En je haar, wie heeft dat gedaan?' Haar moeder wachtte het antwoord niet af, maar zette Fredegunde hardhandig op het krukje voor de kaptafel. Alle haarornamenten en de kam, zojuist netjes opgeborgen door het meisje, werden tevoorschijn getrokken.

'Je moet er goed uitzien,' mompelde Fredegundes moeder met een mond vol haarspelden. 'Als heer Diederich straks komt, dan...'

Fredegundes hart begon in sneller te slaan en de rest van moeders gepraat bereikte haar niet. Haar gedachten tuimelden door haar hoofd als herfstbladeren in een storm. Hij kwam. Hij kwam echt, anders was moeder niet zo opgejaagd.

Lieve help, straks raakten hun handen elkaar. Gaf hij haar een hand. Of drukte hij daar een kus op!

Haar wangen brandden. Om de stortbui van gevoelens die door haar buik raasde te kalmeren, richtte ze zich weer op haar moeder.

'... natuurlijk veel moeite gedaan, dus zorg dat je absoluut goed overkomt, lieve.'

'Ja, moeder,' zei Fredegunde op de gok.

Haar moeder knikte. 'Wel, dit is al wat beter. Ik moet de meisjes toch eens beter instrueren. Een slordige vlecht kan je toekomst maken of breken.'

'Ja, moeder.'

'Niet zo gedwee, kind. Je moet gehoorzaam zijn, vriendelijk en deemoedig, maar laat zien dat je ook wat pit hebt. Dat heeft een man als Diederich nodig, een vrouw die weet waar ze mee bezig is.'

Fredegunde keek naar haar moeder op en knipperde. Weten waar ze mee bezig was? Ze wist prima hoe ze moest handwerken, ze kon zelfs kousen stoppen wanneer dat nodig was. Ze kon fraai borduren, wist de namen van de meeste planten- en vogelsoorten in de tuinen. Ze wist hoe ze het personeel moest behandelen en hoe ze een man als Diederich

van de Nevelhorst moest benaderen. Dat had ze allemaal met de paplepel ingegoten gekregen — anders kreeg ze de wind van voren. Ze wist precies wat de omgangsvormen waren bij hogere adel, lagere adel en zelfs bij de dienders van de Kerk.

En toch was ze nu doodsbang om iets stoms te doen en zichzelf volledig voor schut te zetten. Als haar stem haperde, of haar buiging te diep was. Of als haar kapje afgleed... Waarom hing er zoveel af van deze ontmoeting?

‘Kijk niet zo schaapachtig,’ mopperde haar moeder. ‘Dit bedoel ik dus. Een vrouw moet meer zijn dan alleen een mooi gezichtje, lieverd. Je moet laten zien dat je capabel genoeg bent om het huishouden te bestieren. Zelfs een groot huishouden als van de Nevelhorst.’

Fredegunde voelde alweer zo'n vlaag van koud en warm tegelijk haar wangen kleuren.

Haar moeder trok venijnig aan haar vlecht. ‘Wat zeg ik nu net? We willen dat heer Diederich je niet alsnog afwijst, zodra hij je leert kennen! Hij moet verliefd worden op alles wat je bent en wat je doet. Onberispelijk moet je zijn. Niet alleen goed genoeg, maar perfect. Leer hem kennen, schenk hem alle aandacht en denk na.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Hoe denk je dat ik dat bij je vader heb gedaan? Wees kuis, gehoorzaam en beminnelijk, want dat is wat mannen denken te willen. Maar voeg er ook een laag mysterie aan toe. Zorg dat jij heer Diederich razendsnel leert kennen en laat hem ernaar smachten meer over jou te weten te komen. Dat is hoe je hem bindt. Hij is je toekomst. En wee mijn gebeente als ik toesta dat jij niet goed terechtkomt.’

‘Zoiets, miss Undercover?’ fluisterde Kevin in haar oor.

Floor zou zweren dat haar ribben kraakten. ‘Te strak!’ piepte ze.

Hij liet haar los en grijnsde. ‘Jij wilde het.’

‘Wat moest dit voorstellen, een vuurdoop?’

Hij grijnsde breder. ‘Je kent me echt goed. De zoen ook meteen maar doen?’

Floor trok een wenkbrauw op.

‘Het hoeft niet,’ zei Kevin. ‘Maar in mijn ervaring kun je de awkward dingen het beste zo snel mogelijk achter de rug hebben.’

‘Heb je zoveel ervaring, dan?’ vroeg Floor plagerig.

‘Zat,’ zei Kevin schouderophalend. ‘Ik kan je een verhaal vertellen over die keer dat Farida en ik -‘

‘Farida?’ Nu was het Floors beurt om te glimlachen. Met grote, ongelovige ogen keek ze hem aan.

Kevin grinnikte. ‘Die serie in het Ritz?’

Floor knipperde ongelovig. ‘Nee!’

Kevin knikte en stak zijn kin in de lucht. ‘Meneer en mevrouw Baudelaire. Slechtste achternaam ever. Maar hé, de plaatjes waren goed.’

‘Het stuk ook. Farida klom meteen een stap of drie op de ladder.’

‘Met dank aan...’ Kevin wees met twee duimen naar zichzelf. ‘Nou, niet dat ik ervan naast mijn schoenen ben gaan lopen.’

‘Nee, dat deed je daarvoor al.’

‘Au, je bent scherp vandaag,’ zei Kevin. ‘Anyway, waarom zijn we hier? Als meneer en mevrouw Maas?’

‘Maak daar maar Van Rijsbergen van.’

‘Feminist.’

‘Precies waar je van houdt, anders moet jij alle rekeningen betalen.’

‘Als een mes, werkelijk,’ zei Kevin. Hij haalde zijn hand door zijn iets te lange haren. ‘De baas betaalt?’

'Wat denk jij?'

'Nu moet ik je echt zoenen, dat begrijp je, toch?'

Floor schoot in de lach. Ze was blij met Kevin aan haar zijde. Hij was absoluut geen vriendjes-materiaal, maar wel een uitstekend fotograaf. En ze klikten. Zelfs wanneer ze elkaar maanden niet zagen, pakten ze de draad op waar ze gebleven waren. 'Goed je weer te zien, Kev.'

'Insgelijks. Was alweer te lang geleden.'

Floor knikte. 'Dat zal die tentoonstelling van Dominique Steegmans zijn geweest?'

'Vast. De champagne was het beste onderdeel van de hele expositie.'

'Wat ben je ook een eikel.'

'Zekers.' Hij bood haar zijn arm aan. 'Naar binnen?'

Ze haakte haar arm in de zijne. 'Graag, meneer Van Rijsbergen.'

'Hmpf. Volgende keer doe ik de reservering.' Hij klopte op haar hand en zei dweperig: 'Lieverd.'

'Mijn God, ze gaan ons nooit geloven.'

Hij schoot in de lach. 'Ik zei het toch. Ze moeten het zien.'

Floor rolde met haar ogen. 'Kom op maar, dan. Oefenen op de parkeerplaats, voor alle eekhoorns.'

'Heel romantisch,' zei Kevin. Hij keerde zich naar haar om en onwillekeurig hield ze haar adem in.

Natuurlijk had ze erover nagedacht, dat ze moest spelen dat Kevin en zij een stelletje waren. Maar meer dan hand in hand lopen en lachen om elkaars domste grapjes had ze zich niet voorgesteld. De lippen die nu op haar afkwamen, wilde ze net zo min kussen als die van een willekeurige koe. 'De hemel helpe me,' mompelde ze. En ze meende het echt; haar gidsen mochten wel in actie komen om haar hiervoor te beschermen. Als hij net zo kuste als hij knuffelde...

Het viel mee. Zijn lippen waren warm en zacht. Er was een bepaalde intensiteit en hij opende zijn mond, maar er kwam geen tong tevoorschijn. Zijn hand, die voorzichtig door haar haren gleed, was prettig. Maar er waren geen vonken. Geen elektriciteit die

rechtstreeks naar haar lendenen schoot, geen plotselinge verliefdheid. Ze zoende hem net zo passioneel en tongloos als hij haar.

Alsnog duurde het verbazingwekkend lang voordat ze elkaar loslieten.

'Zoiets?' vroeg Kevin.

'That'll do, Donkey. That'll do,' mompelde Floor.

'Check,' zei Kevin. 'Doe mij die koffers. Dat zou meneer Van Rijsbergen doen.'

'Mevrouw Van Rijsbergen zou bezwaar hebben.'

'Die draagt die sjaal met inhoud dan maar. Wat zit daarin? Lijkt wel alsof je een geweer verbergt.'

'Een vrouw verklapt haar geheimen niet,' zei Floor. Haar hart bonsde ineens en zenuwen fladderden door haar buik. Ze mocht Kevin wel goed dronken voeren, minstens zo laveloos als hij was geweest bij Dominique Steegmans, voordat ze haar nachtelijke metingen begon. Hij had vast niets met het spirituele. De zoveelste die haar zou wegzetten als idioot.

Maar ze rechtte haar rug. Ze kon dit. 'Laten we gaan.'

6.

Hij was zo... En zij voelde zich... Maar bovenal was hij... Ze kon amper denken! Fredegunde was zich alleen bewust van het bonzen van haar hart, het gonzen van het bloed in haar oren en de aanwezigheid van Diederich in de Grote Zaal, die te klein leek om hem te bevatten.

'Jonkvrouw Fredegunde,' zei hij en zijn diepe stem resoneerde in haar borstkas.

Ze maakte een bevallige buiging en bad dat hij niet zag hoezeer ze trilde. 'Heer Diederich. Het is me een genoegen.'

Ergens achter zich voelde ze moeders strenge blik op haar gericht en ze wenste dat haar moeder in een gat in de grond verdween, zodat zij ontspannen naar Diederich kon glimlachen.

Hij leek echter geen last te hebben van Fredegundes moeder, noch van haar vader of broers. Hij keek haar aan. Naar haar! Met die mooie lichtgrijze ogen die haar zeiden dat ze niet bang hoefde te zijn. Hij zou haar niet afwijzen wanneer ze iets doms zei, of wanneer ze een bokaal wijn uit haar handen liet glippen. Zijn blik zei haar dat hij zijn keuze al lang had gemaakt, misschien zelfs al bij hun eerste ontmoeting tijdens het bal op de Magerhorst.

Nog altijd keek hij haar aan en ze slikte, al bleef haar keel gortdroog.

'Het genoegen is geheel aan mijn kant,' zei hij. Zijn stem haperde heel even. In zijn ogen lagen interesse en een andere emotie, die ze niet kon duiden. Ze kreeg het er warm van. De gedachte dat hij van haar zou kunnen houden... Dat ze bij hem zou zijn, dag en vooral nacht...

Nog meer hitte die naar haar wangen straalde. Ze perste er een glimlach uit en ook op zijn gezicht brak een lach door. Tegelijkertijd een opluchting én een reden om nog meer te gaan gloeien.

Kon dit de liefde zijn waar mensen het zo vaak over hadden? Fredegunde knipperde. Kippenvel trok over haar bovenarmen en zette de fijne haartjes op haar onderarmen overeind.

'Heeft u een goede reis gehad?' informeerde ze. Een gepaste vraag, maar ze goot haar oprechte interesse in haar woorden. Bovendien, als het een soepele reis was van de Nevelhorst naar hier, dan kon hij vaker komen. Tot ze daarheen zou verhuizen. Weer een golf kippenvel.

O help, ze staaarde hem aan. Ze moest snel bij zinnen komen. Moeder mepte haar straks nog met haar waaier. Of met iets harders. Ze knipperde en verbrak verlegen het oogcontact, al was het maar voor een halve tel.

'Zeker.' Ook hij leek wakker te worden uit een soort droomwereld en bekeek haar vervolgens weer met die blik van zonet.

Ja, dit moest wel liefde zijn. Wat had Adelinde ook alweer gezegd? Je voelt je verlegen en uitbundig tegelijk. Hij kijkt wat verdwaasd. Jij giechelt sneller.

Giechelen deed ze niet. Of tenminste, nog niet.

En je ouders doen raar.

Dat was waar. Vader klopte Diederich op zijn schouder, alsof hij gered moest worden van háár. 'Heer Diederich, ik kan u ongetwijfeld verblijden met een kroes mede.'

Diederich keek haar kort maar intens aan voordat hij zich traag naar haar vader omdraaide. 'Gaarne, heer Gijsbert.'

Vader wilde hem meetronen naar de tafel langs de lange wand, waar een bediende al was begonnen met tappen, maar Diederich leek nog niet genegen zich van Fredegunde te laten wegvoeren. 'Komt u mee, vrouwe?'

'Graag,' zei ze met een bevallige buiging. Zijn glimlach zorgde voor een nieuwe vlucht vlinders in haar buik. Ja. Zo moest de liefde voelen.

En op het moment dat hij haar hand veilig op zijn arm legde, had Fredegunde het gevoel dat ze zweefde.